Informació política

CONFERENCIA DE MARCEL.LI DOMINGO A IGUALADA

Després d'haver visitat Agramunt i Tàrrega, en la primera de les quals poblacions parlà des del balcó de l'Ajuntament a la gentada que l'havia anat a rebre, i on pernoctà, el ministre d'Instrucció, senyor Marcel·lí Domingo, es dirigí a Igualada, on havia de donar una conferència que havia desvetllat molta expectació.

Acompanyaren el senyor Domingo el seu germà Pere i el cap de la minoria parlamentària de l'Esquerra Republicana, senyor Lluís Companys.

El ministre fou acompanyat a l'Ateneu Instructiu de la Classe Obrera, on havia de parlar amb motiu del 68è aniversari de la fundació de l'entitat.

El local era completament ple, i el senyor Domingo fou rebut amb una gran ovació.

El president de l'Ateneu, senyor Valls Cos, obrí l'acte dedicant paraules d'agraïment a les autoritats que concorregueren a la festa.

Seguidament el secretari Gavarró Noguera donà lectura a una Memòria en nom de la Junta, en la qual es ressenya la vida de l'Ateneu, la funció docent del qual ha contribuït poderosament a elevar el nivell cultural d'Igualada.

Recorda els nombrosos protectors amb què ha comptat l'entitat i agraeix en especial el generós concurs dels germans Garcia Fosas, que tant s'han sacrificat a favor de les escoles de l'Ateneu, i acaba pregant al ministre que es concedeixin drets passius als mestres de les dites escoles.

A continuació foren proclamats els alumnes Teresa Brunet, Madalena Roig, Manuel Solano i Antoni Martínez com a guanyadors del Premi Castells, per llur conducta i aplicació.

Seguidament el president concedeix la paraula al ministre d'Instrucció pública, senyor Marcel·lí Domingo, que és ovacionat novament.

El senyor Domingo comença recordant que temps enrera assistí a un acte semblant al propi Ateneu, i es felicita que l'obra cultural començada fa seixanta vuit anys per la dita entitat hagi continuat en creixent progrés.

Anuncia que va a tractar de l'escola única tal com s'ha implantat a diversos països d'Europa i ha començat a iniciar-se a Espanya per la República.

Afirma que a la generació actual li ha tocat la sort de presenciar un dels més famosos esdeveniments històrics, el qual ha estat la fi d'una civilització i el principi d'una altra. Aquella acabà i començà aquesta en iniciar-se la guerra europea.

Manifesta que els primers països on l'escola única fou considerada com a solució civilitzadora per a l'esdevenidor foren Anglaterra, Alemanya i França, que després d'haver barrejat llurs classes socials a les trinxeres exigint a tots els sacrificis de la vida, s'imposava barrejar també les generacions naixents en el gresol de l'Escola, sense diferències entre els poderosos i els humils. D'aci naixerà la veritable democràcia que possibilitarà la selecció dels més intel·ligents i els més aptes per a les funcions directives de la societat futura.

Recorda que abans de la guerra, aquells països que tenien resolt el problema de la primera ensenyança—entre els quals no es trobava Espanya—declaraven la instrucció primària gratuïta i obligatòria, però per seguir endavant en els estudis superiors existia l'entrebanc dels diners que impedia continuar el camí als que no posseïen béns de fortuna, i aquest obstacle ha de desaparèixer, puix que el talent no ha de trobar entrebancs en el seu camí. (Aplaudiments.)

Afirma que aquest principi d'igualtat és la base de l'Escola única, que produiria unes classes directives veritablement seleccionades.

A Alemanya i a França—afegeix—s'ha arribat molt endavant en el camí de l'Escola Unica; però a Espanya és on l'Escola Unica té una més alta missió a complir, per la característica especial del nostre poble, que no té la sociabilitat anglesa ni la solidaritat francesa, ni la disciplina alemanya.

Espanya és un país indisciplinat i insociable, que, altrament, produeix grans figures que, per damunt dels seus defectes, imprimeixen al poble el segell dels grans destins històrics.

Aquesta anomalia es corregiria per mitjà de l'Escola Unica. Vosaltres—afegeix—haureu conegut éssers toscos i rudes de fina intel·ligència, que si s'haguessin cultivat haurien estat grans figures: d'existir l'Escola Unica aquests homes possiblement haurien brillat amb el fulgor de l'enginy. (Aplaudiments.)

Sosté que la base d'aquesta regeneració pedagògica ha de començar per l'escola primària, de les quals aquest any en funcionaran 7.000 més que l'any anterior, i a ésser possible dotades de cantines, biblioteca i guarda-robes.

Amb l'objecte d'iniciar el programa de l'Escola Unica, diu que aquest any figuraran importants quantitats en el Pressupost per costejar els estudis de segona ensenyança als alumnes pobres que desmostrin condicions d'intel·ligència remarcables.

Prossegueix dient que Europa tendeix una altra vegada a la seva unitat econòmica i a la seva unitat política per recobrar la seva gerarquia històrica. Però per a arribar a això es necessiten homes més aptes en tots els ordres de l'activitat i orientacions més intel·ligents i preparades.

En examinar els problemes que l'orador ha hagut de tractar des del seu ministeri, s'ha adonat que a Espanya manquen orientadors de la vida econòmica nacional que tinguin la necessària preparació: o no tenen la qualitat necessària, o no n'hi ha quantitat suficient, principalment pel que es refereix a les ciències econòmiques. Aquesta experiència—afegeix—m'ha induït a fundar a Madrid i a Barcelona les Facultats d'Economia.

Nosaltres—continua dient—no pretenem com Stalin apoderar-nos de l'ànima de l'infant ni catequitzar-lo com els feixistes, sinó cultivar-lo perquè sigui el llevat d'una nova democràcia, i aquesta a la vegada sigui ferma garantia de la llibertat i del progrés d'Espanya.

Les darreres paraules del senyor Domingo foren acollides amb grans aplaudiments, i l'acte es donà per acabat.

Després el ministre visità les escoles de l'Ateneu, i finalment, a un quart de tres de la tarda, tornà a Barcelona en automòbil.

Ahir a la tarda el senyor Domingo rebé, en el domicili del seu germà a Barcelona, nombroses visites, especialment de polítics.

En l'exprés de la nit se'n tornà a Madrid.

El senyor Hurtado i l'actualitat política

Parlant amb un periodista, el senyor Hurtado ha fet unes interessants declaracions, de les quals extraiem els següents conceptes:

Preguntat quin efecte li havia causat l'entrada de Macià al Congrés, contestà:

—A tots ens emocionà l'ovació que se li tributà en donar la mà al senyor Besteiro.

—¿Quins foren els que la iniciaren?

—Cal subratllar-ho. Els primers aplaudiments sortiren dels escons dels socialistes.

—¿Què hi ha de la cessió del castell de Montjuïc?

—El senyor Azaña ens digué que aviat pensava fer un viatge a Barcelona, i que en venir ja pertanyeria el castell a la ciutat.

—A part dels federals, ¿quin és el grup polític al Parlament que tenim més al nostre costat?

—Jo he tingut una conferència amb els d'Acció Republicana, grup Azaña, els quals demostraren molt d'afecte pel nostre Estatut i per la seva aprovació.

—La qüestió de la hisenda, de l'Estatut, serà la més difícil, veritat?

—Difícil, no ho crec. Es un problema tècnic solament. El reconeixement de la hisenda pròpia ja ningú no ho discuteix. ¿Com s'haurà d'articular? Aquí comencen els dubtes dels tècnics.

—Al vostre entendre, ¿quina opinió prevaldrà en aquesta qüestió?

—Estic segur que prevaldrà la nostra. La ponència feta per a aquest assumpte serà presidida per Coromines i se li ajuntaran Carner i Lluhí.

S'ha parlat molt de la qüestió d'hisenda en el sentit que seria un perjudici per a l'Estat espanyol l'aprovació del nostre Estatut. No hi ha tal perjudici per a l'Estat. Perquè si bé hi ha una diferència entre l'import dels impostos que demanem i que despèn actualment l'Estat, amb els serveis que agafem a càrrec nostre, de fet l'Estat només perdria el que avui deixa de despendre en aquests serveis. Però que realment hauria de despendre aquesta diferència en fer-se càrrec ell dels serveis que nosaltres adquirim.

Una nova força política dretista

Per a avui o demà hi ha anunciada la publicació d'un manifest per a l'organització d'una força política de dreta que agruparia elements procedents de diversos sectors polítics i principalment els tradicionalistes que es separaren del partit amb motiu del plebiscit per l'Estatut.

El nou partit s'anomenarà, probablement, "Dreta de Catalunya".

Homenatge a Rafael Ulled

Alguns elements de la colònia aragonesa de Barcelona s'han reunit per organitzar un homenatge de simpatia al diputat aragonès Rafael Ulled, elegit per Osca.

Les eleccions municipals de Vallgorguina

Diumenge s'efectuaren les eleccions municipals a Vallgorguina, per haver-se anul·lat les dues celebrades anteriorment.

La jornada transcorregué amb absoluta normalitat.

El governador civil trameté com a delegat un dels seus secretaris perquè, amb l'auxili de la força pública, garantís la lliure emissió del sufragi.

El resultat de l'elecció fou de 74 vots a favor de la candidatura d'Esquerra Catalana i 57 a favor de la republicana moderada.

PARTIT CATALANISTA REPUBLICA

Delegació a Caldes de Malavella

A Caldes de Malavella s'ha constituït una Delegació del Partit Catalanista Republicà, la qual es prepara amb el més gran entusiasme per treballar en aquella vila i comarca en pro de la ideologia d'Acció Catalana Republicana.

Aquesta Delegació ha quedat integrada pels senyors Faust Girbal, Pere Xiberta, Joan Vinyals, Arcadi Figueres, Joan Colomer i Francesc Mas.

LLOGUEM SECRETARIA
per a entitat catalanista
Raó: Carme, 39, principal

La suspensió de periòdics bascos

Ha estat adreçat el següent telegrama al ministre de la Governació: "Comisión Probatzoki vasco Barcelona representando fuerte núcleo nacionalistas vascos, protesta respetuosa pero enérgicamente dictatorial suspensión periódicos vascos con demostraciones militares.—Comisión. Barcelona, 24 de agosto de 1931. Rambla de Santa Mónica, 14, primero, primera."

"Nosaltres Sols" del districte vuitè

En la reunió per l'aprovació d'estatuts i nomenament de Comitè Permanent, aquest fou elegit en la següent forma: President, Joan Garau-Guart; vice-president, Joan Pasqual Comes; secretari, doctor S. Ruiz Contreres; vice-secretari, Josep Niubó; tresorer, Francesc Vila; comptador, Josep Boixader; vocal, Antoni Alabedra.

El Comitè Permanent es reuneix tots els dimarts i divendres, a les deu de la nit, al Bar Blanc, carrer de Salmerón, 44, on diàriament, de les set a les nou del vespre, es fa allistament per a la constitució de l'Estat Lliure Català "Nosaltres Sols", del Districte VIII.

Una allocució de la Junta d'Acció Catòlica

La Junta Diocesana d'Acció Catòlica ha publicat, criticant el Projecte de Constitució, una allocució, que diu:

Comencem per dir que el Projecte és dolent des de tots els punts d'albir. Dolent pel seu contingut, que no respon per a res a la vida social d'Espanya; dolent per la seva tècnica jurídica, ja que més que obra d'homes de dret, dóna la seva lectura tota la impressió de tasca ateneística sense cap lligam amb la realitat nacional; dolent per les seves orientacions; dolent pel seu regust centralista de ple segle dinou; dolent, en una paraula, pel seu esperit merament doctrinari allunyat de la realitat i dels problemes vitals del país. Si el Projecte de la Comissió Jurídica fou universalment censurat, ¡quines no han d'ésser les censures que mereix aquesta obra de la Comissió Parlamentària, que, sobre reincidir en tots els defectes del primer, sembla que hagi tingut especial cura a arrepiegar tot allò que divideix el nostre poble procurant fer de la Constitució una obra sectària i de partit!

No tenim pas temps ni espai per a comentar-lo degudament. Però sí que ens creiem en el deure de destacar aquells punts cabdals que constitueixen altres tantes heretgies i atemptats contra la civilització cristiana, perquè els catòlics sàpiguen a què atenir-se respecte als dits punts. Des de la institució de l'Estat laic fins a la dissolució de la família, passant per la negació de la llibertat d'associació i d'ensenyament i l'anorreament de la propietat i la vida religiosa, hi ha de tot en el malaventurat Projecte, que és impossible que sigui aprovat en aquesta forma per unes Corts d'homes elegits pel país.

Comença el seu text amb una franca negació de tot vincle sobrenatural del Poder, afirmant que tot Poder emana del poble. I per si poguéssim donar a aquesta expressió un sentit merament doctrinal —sempre inadmissible en termes literals per a un catòlic, com han recordat els Prelats espanyols en la seva Pastoral collectiva— ve de seguida un Capítol II d'indubtable novetat política a Espanya en el qual s'hi tracten problemes de família, seguint la norma de la Constitució de Weimar que fa el mateix en termes moderats i raonables. Comença el dit Capítol per afirmar que la família està sota la salvaguàrdia de l'Estat, com si es volgués sostraure a l'Església la seva tutela. I després de proclamar la igualtat dels dos sexes, estableix la llei del divorci d'una manera tan absoluta i tan poc vista fins ara, que dubtem que es trobi en un altre país del món en aquesta forma, fora de la República Soviètica. El matrimoni no solament pot ésser dissolt en el vincle —proposició repetidament condemnada per l'Església, sinó que quan els esposos així ho convinguin, el podran donar per dissolt "per la seva sola voluntat" ("podrá disolverse por mutuo disenso"). La defensa del vincle, sempre considerada d'interès social, desapareix aquí per complet i resta el matrimoni convertit en el més absolut concubinat, característic de totes les èpoques de decadència dels pobles.

Respecte a la propietat, aboleix el dret de propietat privada dient que "la propiedad de las fuentes naturales de riqueza existentes dentro del territorio nacional pertenece originariamente al Estado". I si admet encara aquella propietat privada ho fa a títol, no de dret, sinó de la "función útil que en ella desempeña el propietario" tot i advertint que l'Estat ha de procedir "de un modo gradual a su socialización". Donant, a més, una amplada imprevista a l'expropiació forçosa, arriba a declarar que en determinats casos es pot procedir a l'expropiació sense indemnització i que els serveis públics hauran d'ésser nacionalitzats en el més breu termini. ¿Què en resta del concepte jurídic de la propietat privada?

En l'article 46 l'Estat es reserva, com a atribució essencial, tota la cultura nacional —¡pobra cultura si hagués hagut fins ara, de confiar de la protecció de l'Estat a casa nostra!— L'immediat estatueix l'ensenyança en l'Escola Unica, amb caràcter obligatori i laic. Comencem per manifestar que ni l'Estat està preparat, amb personal *ni* amb material, per a donar ensenyança gairebé de cap mena. ¿On és el personal necessari i convenient preparat, on són les escoles per a formar-lo, on els edificis i materials pedagògics? Això suposaria una tradició político-pedagògica de molts anys, tradició que encara està per a mençar a casa nostra; segons càlcul de la F. A. E. (Federació d'Amics de l'Ensenyança, de Madrid), només en ensenyança primària i en 50 anys les Ordres Religioses han educat a Espanya més de cinc milions de nens; i suposant que la despesa mínima de cadascun dels dits nens es xifrés en quatre-centes pessetes, resultaria que les Ordres religioses ensenyants han estalviat a l'Estat uns dos mil milions de pessetes en cinquanta anys. I el mateix es pot dir de l'ensenyament secundari i del d'obrers i en escoles professionals gratuïtes.

Tot això a part, ¿com podem consentir els catòlics espanyols que se'ns denegui el dret d'educar catòlicament els nostres fills, quan arreu del món és aquest un dret reconegut, derivat de la mateixa paternitat? La Constitució de Weimar (art. 146) diu que a instància de persones a les quals pertanyin l'educació dels nois han d'ésser instituïdes escoles primàries de la seva confessió religiosa o filosòfica. Això al costat de l'article 149, que diu, textualment, que "l'ensenyança religiosa és matèria ordinària d'ensenyança" i el mestre ha de donar-la sempre que no se li manifesti la voluntat contrària. I encara preceptua textualment que es conservin les Facultats de Teologia a les Universitats de l'Estat. Principis semblants trobariem a les Constitucions modernes de Iugoslàvia (art. 16), Polònia (article 120), etc. I fonamentant-se en principis oposats la nostra Constitució, ¿què podem esperar respecte a les condicions per a establir escoles privades, segons la Llei d'Instrucció Pública que anuncia l'article 41?

També el dret de manifestació —que es reconeix a tota collectivitat en el Projecte Constitucional— es negat per l'article 25 a la religió, ja que el culte es limita al temple i no més.

I no diguem res de l'article 13, que estableix que "No existe religión del Estado" i ordena dissoldre les ordes religioses i nacionalitzar llurs béns. El laicisme de l'Estat no el pot defensar cap catòlic, puix constitueix una heretgia condemnada explícitament en el "Syllabus"; i quant al dret de les Comunitats religioses, ¿com poden constituir una excepció al reconeixement general del dret d'associació, propi de tot ciutadà? Per això diem al principi que l'Estat que aquí es propugna i dibuixa és quelcom més que un Estat laic; és un Estat perseguidor de l'Església, puix que no es pot desglossar d'aquesta el dret de les Ordes religioses, part integrant d'ella.

Són moltes altres les ofenses i menyspreus que aquest trist Projecte conté per al catolicisme i per a les tradicions espirituals de la Pàtria. Però n'hi ha prou amb les aquí destacades perquè tots els ciutadans es formin idea de com cap catòlic no pot votar-lo i cap home amant de la Religió, de la Família, de la Propietat i de la Llibertat no pot propugnar-lo.

Sortosament, ha estat tan enorme el que amb aquest Projecte s'ha volgut fer, que la seva mateixa contextura, absoluntament allunyada de la realitat del país, el fa aparèixer com a obra d'ateneu o gairebé de penya de cafè. El dia mateix de la seva promulgació, si així es promulgava, en restaria més de la meitat d'inaplicable a la vida nacional.

Però això no vol dir que els catòlics no aixequem el nostre clam en tots els sentits i sota totes les formes; i si un dia es varen arreplegar milers i milers de voluntats sota la forma de signatures en defensa de les Ordes religioses, pensem que avui no solament són aquestes les que estan en perill, sinó tota l'Església d'Espanya i totes les bases fonamentals de la civilització cristiana i espanyola.

Catòlics: som objecte d'un atac a fons com mai l'hàgim sofert. Cal, doncs, que com mai ens defensem procurant que altres qüestions no s'avantposin a les que per a nosaltres són primordials. Lluitarem; vencerem o serem vençuts; però jamai ens deixarem prendre els drets de Déu i de la nostra consciència sense fer tot el que calgui per evitar-ho. Estem en un moment en què uns quants homes, representants de petits sectors sectaris de la Península, volen vendre l'ànima collectiva espanyola al diable; cal que nosaltres la defensem per a Déu, amb caritat i mansuetud, però amb el braó que les circumstàncies i els atacs de què som víctimes exigeixen.

Catòlics de Catalunya: Per l'altar i per la llar, cadascú al seu lloc d'honor en aquesta hora suprema pels interessos espirituals de la pàtria.

Barcelona, 21 d'agost de 1931.

La Junta Diocesana d'Acció Catòlica

Govern civil

LA REBUDA FETA AL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

En parlar ahir al migdia amb els periodistes, el senyor Anguera de Sojo es referí a la magnífica rebuda tributada al senyor Macià diumenge a la nit.

Posà de relleu que malgrat la gernació que es reuní i l'entusiasme que hi hagué no s'alterà l'ordre en cap moment.

Aquest acte — digué — ha palesat una vegada més la cordialitat entre Catalunya i la República Espanyola, cordialitat que fa desaparèixer totes aquelles diferències que eren el pesombre d'altres temps.

LA VAGA DELS METAL.LURGICS

Els conflictes socials no havien sofert ahir al migdia cap variació.

—¿Han vingut els patrons metal·lúrgics? — preguntà un repòrter.

—Sí; els he cridat com havia cridat els obrers. A les dues parts els he fet veure la necessitat d'acabar amb llurs diferències i que sigui per ells mateixos salvaguardat l'ordre.

La dificultat principal no sembla pas que estigui en els salaris demanats pels obrers, sinó en la qüestió del torn i en tornar a acceptar els que foren acomiadats.

AHIR AL VESPRE LA IMPRESSIO D'AQUEST CONFLICTE NO ERA OPTIMISTA

Per part del governador han vingut fent-se tota mena de gestions per tal de trobar una solució satisfactòria al conflicte plantejat.

Però les negociacions entre patrons i obrers no han donat el resultat que hom desitjava. Així ho confirmà el senyor Anguera de Sojo ahir a la nit.

—¿Així, doncs, creieu que els obrers metal·lúrgics aniran a la vaga general del ram?

El governador creu que els obrers no es precipitaran, si bé sabia que havien estat repartides unes fulles anunciant la vaga general per a avui, que, per cert, no havien estat autoritzades.

Finalment, el governador digué que no havia anat a acomiadar els senyors Marcel·lí Domingo i Carles Esplà, que havien sortit en l'exprés del vespre cap a Madrid, a causa de les seves ocupacions en aquella hora.

VAGUISTES ALLIBERATS

Els vaguistes de Telèfons Ramon Borrull i Virial Milanès, que foren detinguts per coaccions i han sortit de la presó després d'uns dies de detenció governativa, han visitat el governador per agrair-li que els hagi posat en llibertat.

Turisme marítim

El viatge marítim de disset dies a Niça, Atenes, Constantinoble i Tunis, anunciat per al dia 12 del mes vinent, és un veritable èxit d'inscripció. Es curiós, però, de remarcar que predominen entre els inscrits els ciutadans comarcals, tant, que gairebé es pot afirmar que no existeix a Catalunya cap vila de 5.000 habitants que no hi sigui representada.

Moltes d'aquestes viles estan situades a hores llargues de la vista de la mar i això no impideix als seus fills d'entusiasmar-se per un viatge on l'element principal és l'aigua salobre, ço que contrasta amb la prevenció poruga de molts barcelonins, que en lloc d'estar familiaritzats amb la mar, que poden veure cada dia, s'entesten a considerar-la com un monstre paorós.

Cal reaccionar contra aquests prejudicis injustificats. La mar sempre canviant, sempre movedissa, adés brava, adés verda, adés grisa, no és pas un lloc de malvestats; és un element de plaer, amb camins amples que duen a totes les terres, camins que a voltes els rielis de la lluna assenyalen amb una estela argentada.

Municipi

MANIFESTACIONS DEL DOCTOR AIGUADER

L'alcalde va rebre ahir els periodistes. Els digué que després de tants dies, es trobava de nou a Barcelona, la qual enyorava.

El castell de Montjuïc es cedeix a la ciutat, però l'afer haurà d'anar a les Corts. El que s'ha donat a Madrid en forma del que foren pertinences reials, és molt més que el valor de Montjuïc. Per això creu el senyor Aiguader que les compensacions que el ram de guerra demani seran exclusivament militars, és a dir, llocs per a posar els serveis que ara hi ha al castell.

Unes altres gestions han estat les de l'Aeroport, ja que l'Estat vol fer desaparèixer el camp d'aviació del Prat. Hom diu que adquireixi el camp l'Ajuntament, però són 3.000.000 de pessetes, quantitat un xic respectable per a la finança municipal.

Una ordre del Ministeri de Foment, relacionada amb la Junta d'Urbanització i Aquarterament, i que creava dificultats, fou fàcilment endegada.

Un periodista va preguntar què sabia l'alcalde d'un suposat incident esdevingut durant l'arribada del senyor Macià, relacionat amb una bandera en què hi havia un estel, i va dir que ho ignorava en absolut.

Recollint l'actualitat política de Madrid, remarcà la importància que creu que va tenir el banquet commemoratiu de l'acord de Sant Sebastià, al qual no assistiren els senyors Prieto i Maura.

Dimecres de la setmana entrant tornarà a Madrid, per si s'ha de votar la totalitat del projecte de Constitució, i després tornarà.

Acabà dient que la Cambra Constituent dóna la impressió de poc disciplinada, potser degut a haver-hi molta gent jove, cosa que fa creure que sabrà ésser generosa amb Catalunya.

L'ALCALDIA

Havent tornat de Madrid, on va anar acompanyant el President de la Generalitat, l'alcalde, senyor Aiguader, ha pres possessió de l'Alcaldia, havent cessat en l'exercici accidental el senyor Casanoves.

VISITES

L'alcalde doctor Aiguader, ha estat complimentat pel director de "L'Evénément", de París, M. Geo. Meyer i la seva muller.

També ha estat complimentat pel tinent coronel Sanféliz, secretari de la Junta d'Aquarterament; el corresponsal de "La Liberté", de París, senyor Liaño; el doctor Grinyó; el consignatari de la Companyia Transatlàntica, senyor Ripoll, i l'agent de Transports, senyor Gabriel Axxelà.

PEL FOMENT D'OBRES I CONSTRUCCIONS

Una comissió de la Junta de la Secció d'empedradors del Sindicat Unic del ram de Construcció, ha visitat l'alcalde doctor Aiguader, per tal de demanar-li que s'interessi perquè siguin admesos en el Foment d'Obres i Construccions 19 operaris empedradors i 9 peons, que es troben sense feina, mentre no es resolt el seu reingrés en les empreses constructores d'on procedeixen.

El doctor Aiguader els ha promès interessar-se.

UNA INVITACIO

L'alcalde de Martorell, senyor Riera, acompanyat del diputat a Corts, senyor Grau, ha visitat el doctor Aiguader, per tal d'invitar-lo a les festes d'inauguració del nou local del Centre Republicà "El Progrés", que tindrà lloc pròximament en aquella vila.

UNS QUE NO COBREN

El Consell d'administració d'"Arts Gràfiques" ha visitat l'alcalde, per demanar-li que s'interessi pel pagament de certes quantitats que deu l'Ajuntament a aquella empresa, i que de no ésser satisfetes immediatament, poden originar una paralització en els treballs i el conseqüent acomiadament de personal.

El doctor Aiguader ha ofert interessar-se per la resolució de l'afer.

OBRES DE PAVIMENTACIO

A la Secció d'Eixampla seran admeses fins al dia 31 del corrent, notes de preu per a l'execució de les obres de paviment asfàltic i collocació de voravies al carrer de Sardenya, entre els de Llull i Pujades.

LES DEPENDENCIES MUNICIPALS

Fins al dia 16 del mes entrant, a les dotze del migdia, s'admetran a la Secció de Foment, proposicions per a optar al concurs públic convocat per al servei de conservació i reparació de les installacions d'il·luminació, força, calefacció, ventilació i timbres de les dependències municipals, sota el tipus de 70.000 pessetes, i amb subjecció al plec de condicions que juntament amb els altres documents, estarà de manifest en aquell Negociat, fins a l'esmentada data.

Serveis de la policia

A BARCELONA NO ES CREU QUE TINGUI FONAMENT LA NOTICIA DE "EL DEBATE" DEL SUPOSAT COMPLOT CONTRA EN MAURA

A Barcelona hom té la impressió que el rumor recollit pel "Debate" que es preparava un atemptat contra el ministre de la Governació, senyor Maura, no té cap fonament.

La policia barcelonina no ha fet, fins ara, cap gestió sobre el particular. Diumenge al matí va estar a la Jefatura Superior de Policia Adrià Correa, un dels individus que, segons l'esmentat rumor, havia de prendre part en l'atemptat. Correa va demanar veure el cap i, en ésser rebut per aquest, expressà la sorpresa que li havia causat la notícia publicada per alguns diaris i en la qual es deia que ell, junt amb un altre, preparava un atemptat contra el ministre de la Governació. Correa va fer una relació al cap superior de Policia de tota la seva actuació durant aquests darrers dies, i demostrà que no tan sols no tenia el propòsit que li havia atribuït el diari clerical de Madrid, sinó que ni tan sol estava assabentat que s'intentés un fet semblant contra el senyor Maura.

Adrià Correa pertany, efectivament, a la Confederació Nacional del Treball i és element bastant conegut pels obrers; però ningú el creu capaç d'una acció com la que se li atribueix.

El seu nom es destacà molt en ocasió del procés per la mort de Pau Casado, puix que en aquella època es dedicava a la facturació de mercaderies i fou qui, amb un altre que es dedicava també a aquest treball, hagué de facturar, per encàrrec de Ricardito, la caixa que contenia les despulles de Casado a Madrid, ignorant, però, el contingut de la caixa.

Adrià Correa, després d'haver parlat amb el cap superior de Policia, sortí de la "Jefatura" i es reintegrà a casa seva.

Per la seva part, el cap superior de Policia digué que la impressió que havia tret era que el ciutadà Correa és aliè al suposat complot, que considera com a pura fantasia *estiuenca*.

ES DETINGUT L'AUTOR D'UN AUDAÇ ROBATORI COMES AL CARRER DEL PI

Com recordaran els nostres lectors, el dia 6 del mes que som es va cometre un robatori al carrer del Pi, núm. 7, domicili del senyor Leandre Daret, d'on els lladres se n'emportaren joies, efectes de plata i robes que el propietari valorava en unes 20.000 pessetes.

La brigada d'Investigació Criminal féu gestions per a la captura dels autors i recuperar el sostret, i si bé als primers moments se suposava efectuat el robatori per professionals de delictes contra la propietat, ja que l'autor, per a despistar, havia procurat que semblés així, la policia es donà compte aviat que tot això havia estat comès per persona que coneixia perfectament la casa. Subjectà a estreta vigilància a diversos que es trobaven en aquest cas i s'afirmà en la creença que l'autor del robatori fos un individu que havia estat exercint funcions d'electricista a la casa. Detingut i sotmès a un hàbil interrogatori, davant les proves que li foren presentades, acabà per confessar-se autor del robatori i que l'havia comès entrant al pis amb una clau fabricada per ell mateix, prenent com a model la de la pròpia casa.

El detingut es diu Sebastià Ramos i Blanco. Practicat un detingut escorcoll al seu domicili, es trobaren les joies més importants amagades al fogó de la cuina, on les havia guardat obrint un forat i collocant novament els maons.

Els altres efectes foren trobats a casa del seu sogre, veí de Santa Coloma de Gramanet. La policia recuperà també un anell de gran valor que portava posat l'esposa del detingut i un rellotge de polsera d'or i platí que aquesta havia donat a guardar, després de la detenció del marit, a un veí amic.

Han estat posats a disposició del Jutjat amb tot el recuperat, del qual manca tan sols alguna cosa sense importància, l'autor del fet i el seu sogre. L'esposa de l'autor del robatori i l'amic que guardava el rellotge han passat a presència del Jutjat.

UN ATRACAMENT QUE VA PODER-SE EVITAR

Al carrer del Marquès del Duero, cantonada al d'Entença, la policia procedí a la detenció d'Abelló Cameras, Joan Valverde i Hernàndez i Vicents Costa i Fontan.

En ésser escorcollats fou trobat al primer un revòlver Smith i un punxó, al segon un revòlver i al tercer una palanqueta.

Sotmesos a un interrogatori, acabaren per confessar que estaven esperant un altre individu amb un auto i s'havien de dirigir a la plaça d'Espanya per atracar a un vaquer que portava al damunt 35.000 pessetes.